

Arrest

nr. 303 457 van 20 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUNDAHL
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat L. LUNDAHL en van attaché A. VAN STEEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 12 juli 2022 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 23 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchteling en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 juni 2023 aangetekend naar verzoeker wordt verzonden, en die luidt als volgt.

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine afkomstig uit het dorp Atskuri nabij de stad Akhaltsikhe. U woonde er samen met uw ouders en twee broers. Toen u negen jaar was, werd u verkracht

door uw buurman. U had hierna gedurende drie jaar, tot de buurman kwam te overlijden, onder dwang een relatie met hem. U bent homoseksueel. Tijdens uw kinderjaren werd u altijd uitgelachen en gepest omdat u enkel goed contact had met een paar meisjes in het dorp. U kon geen klik maken met jongens en ze noemden u 'vrouwtje'. U had een eerste relatie met een man gedurende één jaar toen u 16 jaar was. In 2011-2012 had u onder dwang - hij dreigde uw familie in te lichten over uw seksuele geaardheid - een relatie met een andere man. U had hierna nog éénmalige vrijwillige ontmoetingen met mannen. U werkte in een restaurant in het dorp Tsjanisi. U huurde een woning in de stad Akhaltsikhe. U nam tweemaal deel aan een Pride manifestatie. Tijdens een dergelijke manifestatie kreeg u een kopstoot waarbij uw neus was gebroken. In 2020 waren enkele collega's van het restaurant bij u thuis. Jullie hadden een discussie over de LGBTI+-gemeenschap en u sprak er positief over. Hierop kreeg u ruzie met een collega die u sloeg. U had een blauw oog en ging de volgende dag naar de politie. U vertelde wat er was gebeurd maar de politie lachte u uit en aanvaardde uw klacht niet. Op 02/08/2021 was u op uw werk toen u werd opgebeld door uw broer E. Hij vroeg u naar huis te komen. U dacht dat uw oma was overleden en ging naar huis. Uw broer kwam u tegemoet in de voortuin en sloeg u onmiddellijk. Binnen werd u uitgescholden en fysiek belaagd door uw familie. U werd verweten een homoseksueel te zijn, een pederast, die de familie had beschaamd. Ze zeiden dat u een ongewenst kind was en beter niet was geboren. U weet tot de dag van vandaag niet hoe uw familie uw seksuele geaardheid heeft ontdekt. Ze vroegen u om thuis te blijven en met een vrouw te huwen. Na een paar dagen kon u ontsnappen, ging u uw spullen halen in Akhaltsikhe, en trok u naar Tbilisi waar u gedurende één maand woonde bij een vriendin. Op 25/09/2021 reisde u per vliegtuig naar Polen. U verbleef er 10 maanden en werkte in een kippenfabriek. U ondervond er problemen met andere Georgiërs. U kwam naar België waar u op 13/07/2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw internationaal paspoort, uw identiteitskaart, een attest dd. 02/09/2022 van de organisatie Rainbow, internetartikels, een Belgisch medisch attest dd. 02/10/2022, en twee brieven van vrienden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en het Belgisch medisch attest dd. 02/10/2022 blijkt immers (CGVS p. 6-7) dat u lijdt aan depressie, angst heeft, en slecht slaapt, en dat u sinds uw dertiende rustgevend/kalmerende medicijnen neemt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u meegedeeld (p. 2) dat er tijdens het persoonlijk onderhoud misschien zaken zouden worden besproken die moeilijk zijn voor u, dat u uw tijd kon nemen, en dat de protection officer geen oordeel velt over u, dat het CGVS neutraal is, dat bepaalde zaken in de Belgische maatschappij i.t.t. de Georgische bespreekbaar zijn, en u vrij over uw asielmotieven kan praten. Uit het verslag van uw gehoor bij de DVZ en het CGVS blijkt ook niet dat u niet in staat zou zijn geweest uw relaas kenbaar te maken.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Georgië problemen ondervond omdat u homoseksueel bent.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus georgie algemene situatie 20230116.pdf](#)), blijkt dat een groot deel van de Georgische bevolking nog steeds negatieve gevoelens koestert ten aanzien van homoseksualiteit, niettemin de houding tegenover LGBTI+-personen sinds 2016 is verbeterd. Vooral in de regio's zijn deze gevoelens diepgeworteld. In Tbilisi zijn mensen meer open-minded. Leden van de LGBTI+-gemeenschap in Georgië kunnen in hun dagelijkse leven bijgevolg nog steeds op verschillende vlakken geconfronteerd worden met discriminatie, onder meer op vlak van onderwijs, tewerkstelling en gezondheidszorg. Ook in de gezinscontext is er vaak sprake van homofobie, hoewel verschillende LGBTI+-personen er na hun outing wel een goede band met hun familie op na houden. Daarnaast lopen leden van de LGBTI+-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de Pride Week in de maand juli. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen. Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven vaak een uitdaging. Niettegenstaande de LGBTI+-gemeenschap een van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, is er actueel dus geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTI+-personen.

In hoeverre LGBTI+-personen blootstaan aan homo- of transfobie en/of discriminatie en in hoeverre dergelijke problemen naar aard, intensiteit en draagwijdte beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. U slaagt er echter niet in aan te tonen dat er in uw concreet geval sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van uw seksuele oriëntatie in Georgië problemen kende met uw familie, met derden en met de politie. Er kan echter niet voorbij gegaan worden aan de vaststelling dat u op 25/09/2021 uw land van herkomst heeft verlaten, u hierna 10 maanden in Polen verbleef en er werkte, en pas op 13/07/2022 een verzoek om internationale bescherming indiende, én dit niet in Polen maar in België (CGVS p. 3-4). U stelt dat u geen verzoek indiende in Polen omdat dit niet had gekund of u dit niet had gewild, dat homoseksuelen er niet goed worden verdedigd en ze vele problemen daar hebben. Het CGVS is zich bewust dat bepaalde Poolse autoriteiten zich niet altijd even positief uitlaten over personen van de LGBTI+-gemeenschap en dat de Poolse bevolking evenmin altijd even ruimdenkend is zoals in vergelijking met andere landen van de E.U. Dit kan echter geen reden vormen om er na te laten een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Poolse instanties die bevoegd zijn om dergelijke aanvragen te onderzoeken. Een werkelijke vrees voor vervolging houdt immers in dat men zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de bescherming van de bevoegde autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is. Temeer daar u tijdens de 10 maanden dat u in Polen verbleef er enkel problemen kende met andere Georgiërs, niet met Polen. U stelt ook (CGVS p. 11) wat betreft de problemen die u had met andere Georgiërs in Polen, dat ze u bedreigden maar niet fysiek hebben belaagd, dat ze dit niet durfden omdat ze wisten wat dan het resultaat zou zijn, m.n. indien u dan klacht had ingediend, zouden ze worden teruggestuurd naar Georgië omdat ze geen documenten hadden. Het is merkwaardig dat u voor deze problemen wel een beroep zou doen op de Poolse autoriteiten terwijl u naliet om er te proberen internationale bescherming te verkrijgen. Meer nog, indien u daadwerkelijk van mening was dat u er geen aanspraak zou kunnen maken op internationale bescherming, kan niet worden begrepen waarom u dan 10 maanden in Polen verbleef en niet eerder elders in de E.U. probeerde internationale bescherming aan te vragen. Uit uw houding blijkt dan ook dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen dusdanig op zwaarwichtige wijze de ernst én de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees voor vervolging bij terugkeer naar uw land van herkomst ondermijnt.

Er dient ook vastgesteld te worden dat u geen enkel objectief bewijselement aanbrengt omtrent de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn op voorwaarde dat ze plausibel moeten zijn, hetgeen in casu echter niet het geval is.

U verklaart immers (CGVS p. 4-5) dat u tweemaal deelnam aan een Pride manifestatie en dat u tijdens een dergelijke manifestatie op 17/05/2021 een kopstoot kreeg waarbij uw neus was gebroken. Kort hierna stelt u dat dit incident zich voordeed in 2018 en u voordien in 2016 had deelgenomen aan een dergelijke manifestatie, en ontkent u te hebben deelgenomen aan de incidentrijke manifestatie van 17/05/2021. Dergelijke manifeste tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen ondermijnt dan ook op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent, als ook dient er een zeker voorbehouden te worden gemaakt bij uw algehele oprechtheid en geloofwaardigheid van uw overige beweringen.

Daar gelaten de geloofwaardigheid van uw beweringen, blijkt verder uit uw verklaringen (CGVS p. 9) dat de concrete aanleiding van uw vlucht een conflict met uw familie betrof. Op 02/08/2021 werd u door uw broer E. van uw werk naar huis geroepen, werd u bij aankomst door hem onmiddellijk geslagen, en werd u

uitgescholden en fysiek belaagd door uw familie. U had een blauw oog, uw wenkbrauw was open, uw neus bloedde een beetje. Deze verwondingen had u vooral door de eerste slag van uw broer, erna was het geweld vooral verbaal. U werd verweten een homoseksueel te zijn, een pederast, die de familie had beschaamd. Ze vroegen u om thuis te blijven en met een vrouw te huwen. Na een paar dagen kon u ontsnappen. Het spreekt voor zich dat een dergelijk voorval met uw familie niet anders dan als laakbaar en moreel verwerpelijk kan worden beschouwd. De vraag is evenwel of dit incident ernstig en zwaarwegend genoeg is om te kunnen worden beschouwd als daden van vervolging, in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het EVRM; ofwel moeten ze b) een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). In die zin dienen om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeksters in hun land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Uit uw verklaringen blijkt echter (CGVS p. 9 & 13-14) dat uw familie vooral beschaamd was dat u een homoseksueel bent, dat ze vreesden door de gemeenschap uitgelachen te worden, vreesden wat de buren zouden zeggen, dat ze u daarom thuis wilden houden en wilden dat u met een vrouw zou huwen. Nadat u thuis kon ontsnappen van uw familie verbleef u gedurende 1 maand bij een vriendin in Tbilisi. U ontving toen berichten op uw gsm van uw ouders en broers dat ze u wilden spreken en misschien alles kon opgelost worden, dat u misschien met iemand zou kunnen trouwen, alsook bedreigingen en scheldwoorden, maar u nam uw gsm niet op en veranderde van nummer. U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst dat uw familie u zal willen kwetsen of doden. Er moet worden opgemerkt dat, gelet op het gegeven dat uw familie net wilde vermijden dat derden zouden vernemen van uw seksuele oriëntatie, het weinig aannemelijk is dat uw familie dermate invasief zou willen ingrijpen t.a.v. u waardoor uw homoseksualiteit mogelijks aan het licht zou kunnen komen. Het voorval dat u had met uw familie betreft aldus eerder een geïsoleerd incident, hetgeen echter naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en u maakt niet aannemelijk dat voormelde incident dermate systematisch en ingrijpend was dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit uw verklaringen blijkt ook (CGVS p. 2-5, 11; Verklaring DVZ pt. 11-12) dat u in uw land heeft kunnen studeren en toegang had tot de arbeidsmarkt. Zo heeft u uw middelbaar onderwijs afgewerkt en was u werkzaam als cameraman, fotograaf en choreograaf. U had uw eigen apparatuur en maakte video's en foto's op trouwfeesten en verjaardagen. U werkte ook voor twee jaar als stagiair video-montage in de stad Burjumi. Hierna was u drie jaar werkzaam als kelner in een restaurant in het dorp Tsjanisi, het laatste jaar als manager, en u huurde toen een woning in de stad Akhaltsikhe, waar u verbleef tot aan uw vertrek uit Georgië. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u een sociaal leven had en maatschappelijk actief was in Georgië. U heeft vrienden in de LGBT-gemeenschap in Tbilisi en begaf zich naar ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen. Toen u alleen woonde in Akhaltsikhe had u een twintigtal korte relaties. U reisde naar Armenië en Turkije. U nam tweemaal deel aan een Pride-manifestatie. Rekening houdend met deze vaststellingen kan de discriminatie waarnaar u verwijst niet gekwalificeerd worden als een daad van systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er kan immers slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten, quod non in casu.

Verder bevraagd of u bescherming heeft gezocht voor de problemen die u kende met uw familie bij de Georgische autoriteiten of bij instanties los van de overheid antwoordde u ontkennend (CGVS p. 14). Uw motivering - m.n. u was er met uw gedachten niet bij, u wist dat u in Georgië geen toekomst meer had, u had al besloten Georgië te verlaten, en u kent geen dergelijke instanties los van de overheid - kan niet worden weerhouden.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn

geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Niettemin er in Georgië op vlak van bescherming in geval van LGBTI+-personen wel degelijk tekortkomingen zijn, blijkt uit de eerder aangehaalde informatie dat ook LGBTI+-personen bij de politie terecht kunnen voor klachten. Vanwege het risico op ongevoeligheid, een mogelijk gebrek aan privacy en angst voor secundaire victimisatie en gedwongen outing hebben leden van de LGBTI+-gemeenschap vaak echter weinig vertrouwen in de ordediensten. Het feit dat de organisatoren van het homofoob geweld van 5 en 6 juli 2021 nog niet zijn bestraft, heeft dit wantrouwen nog versterkt. Dit leidt ertoe dat LGBTI+-personen eerder een beroep doen op ngo's zoals WISG, Equality Movement en Temida om verdere stappen te ondernemen wanneer zij geconfronteerd worden met problemen. Wanneer een ngo betrokken is in een zaak, wordt deze vaak ook serieuzer genomen. Desalniettemin raden ngo's, waaronder Equality Movement, leden van de LGBTI+-gemeenschap actief aan om naar de politie te stappen. De houding van politieagenten is de laatste jaren bovendien merkbaar verbeterd, mede dankzij opleidingen en sensibilisering. Als de politie niet helpt, is het ook mogelijk om naar de Public Defender te stappen. De betrokkenheid van de Public Defender zorgt er vaak voor dat een zaak grondig onderzocht wordt. Gelet op bovenstaande informatie volstaat uw loutere verwijzing naar de algemene situatie op vlak van bescherming van de LGBTI+-gemeenschap niet om te concluderen dat uw autoriteiten in geval van problemen onwillig dan wel onmachtig zouden zijn u hulp en/of bescherming te bieden.

Hieromtrent dient nog te worden opgemerkt dat u stelde (CGVS p. 10) dat toen in 2020 enkele collega's van het restaurant bij u thuis waren, jullie een discussie hadden over de LGBTI+-gemeenschap waarbij u er positief over sprak. Hierop kreeg u ruzie met een collega die u sloeg. U had een blauw oog en ging de volgende dag naar de politie. U vertelde wat er was gebeurd maar de politie lachte u uit en aanvaardde uw klacht niet. U stelde verder (CGVS p. 14) dat zelfs indien uw broer een contactverbod door de autoriteiten zou zijn opgelegd, dit nog meer problemen zou kunnen veroorzaken, dat als hij u wou kwetsen hij dit zal doen, en dat ze hem niet gingen naar de cel sturen. Dit laatste is een loutere veronderstelling van u. Gevraagd waarom indien bv. uw broer het contactverbod zou schenden de politie niet zou optreden, stelde u dat als de zaak te maken heeft met de LGBTI +-gemeenschap ze er niet meer zoveel aandacht aan besteden en er geen opvolging is zoals ze zouden moeten doen. Gevraagd waarop u zich hiervoor baseert, verwijst u naar hierboven aangehaald voorval toen u tevergeefs een klacht tegen uw collega wou indienen bij de politie en dat u daardoor de indruk kreeg dat het altijd zo zou zijn, dat ze enkel bekende mensen verdedigen, enkel waarvan de familie de homoseksualiteit van hun kinderen heeft aanvaard, en dat ze voor de middenklasse geen aandacht hebben. Daargelaten dat u deze blote beweringen wederom baseert op loutere veronderstellingen, dient ook opgemerkt te worden dat uit het feit dat u met uw klacht toen geen gehoor vond bij één specifieke politiedienst niet zonder meer kan besloten worden tot een gebrek aan bescherming vanwege de gehele Georgische ordehandhavingdiensten. U stelde (CGVS p. 13) dat de politie en overheid u niet kan beschermen, en dat zelfs als ze zouden optreden dit nog niet de persoon die u wil kwetsen of doden zou tegenhouden. Het loutere feit dat u geen klacht durfde in te dienen omdat u vreesde dat uw broer u dan iets ergs zou aandoen, betekent echter niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om u bescherming te bieden tegen hem. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat de beschermingsinitiatieven die de autoriteiten ondernemen daadwerkelijk en redelijk moeten zijn, ze hoeven én kunnen echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken is en de overheid bescherming biedt tegen

elk feit begaan door derden. Er kan aldus enkel sprake zijn van een vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet veroorzaakt door een niet-overheidsactor, in casu uw broer en andere familieleden, wanneer men aantoont dat er geen bescherming tegen deze personen kan geboden worden of er geen bereidheid hiertoe is, hetgeen absoluut niet blijkt uit uw relaas.

Wat de overige door u aangehaalde problemen betreft (u werd op uw negen jaar verkracht door uw buurman, u had hierna gedurende drie jaar een gedwongen relatie met hem, tijdens uw kinderjaren werd u altijd uitgelachen en gepest, in 2011-2012 had u onder dwang een relatie met een andere man) dient te worden vastgesteld dat deze problemen voor u geen reden vormden om eerder uw land van herkomst te verlaten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw internationaal paspoort en identiteitskaart bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

Uit het attest dd. 02/09/2022 van de organisatie Rainbow blijkt dat u toen gesprek had met een medewerker van deze organisatie, dat u uw land van herkomst heeft ontvlucht omwille van de latente homofobie, en dat u in Polen opnieuw gevaarlijke en traumatische situaties moest ondergaan voor uw fysieke integriteit gezien de staathomofobie die sinds 2019 er is ingesteld en waarbij verwezen wordt naar o.a. de anti-LGBTI+-zone, de opkomst van de ultraconservatieve PIS-partij en de openlijk homofobe opmerkingen van president Duda. De melding van uw beweerde problemen in Georgië en Polen zijn gebaseerd op uw verklaringen en vormt aldus geen objectieve bron van informatie. De situatie in Polen is het CGVS welgekend maar biedt geen verklaring waarom u ervoor opteerde om tien maanden in Polen te verblijven en te werken i.p.v. in Polen of elders in de E.U. een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De internetartikels leveren informatie over homofobe incidenten die plaatsvonden in Georgië in 2013 en 2021, voorvallen die voor het CGVS eveneens welgekend zijn, maar leveren geen informatie over uw persoonlijke problemen. In het Belgisch medisch attest dd. 02/10/2022 wordt gemeld dat toen u kind was, werd verkracht door een man, dat u fysieke en psychische druk ondervond van uw familie wegens uw homoseksualiteit, en dat u symptomen meldde van depressie en angst. Uit dit attest blijkt ook duidelijk dat deze vermelde elementen enkel gebaseerd zijn op uw verklaringen en dit attest aldus geen objectieve bron van informatie vormt. De twee brieven van vrienden kunnen evenmin beschouwd worden als een bron van objectieve informatie.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op zijn kwetsbaarheid, de bijzondere procedurele noden en de versnelde procedure. Verzoeker haalt aan dat hij op negenjarige leeftijd verkracht is door zijn buurman en dat hij drie jaar lang werd misbruikt tot deze buurman kwam te overlijden. Hij hekelt de problematische woordkeuze, "*relatie*", van de verwerende partij aangezien het duidelijk om verkrachting en jarenlang kindermisbruik gaat en stelt dat het omwille van de in Georgië meegemaakte traumatische en tekenende gebeurtenissen is dat hij lijdt aan depressie, angst heeft, slecht slaapt en sinds zijn dertiende rustgevend en kalmerende medicijnen moet innemen. Verzoeker haalt verder aan dat er geen inhoudelijke rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid en nood aan bijzondere procedurele noden. Hij citeert artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, dat volgens hem letterlijk vermeldt dat het misschien opportuun is om te onderzoeken of het feit dat een verzoeker slachtoffer is van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, zoals hij effectief heeft meegemaakt en hetgeen niet door de verwerende partij in twijfel getrokken wordt, wel verenigbaar is met de toepassing van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. *In casu* werd hierbij volgens verzoeker niet stilgestaan. Ook wordt verwezen naar de webpagina van de verwerende partij aangaande de bijzondere procedurele noden. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd volgens verzoeker duidelijk dat hij het slachtoffer was van verkrachting en ernstig fysiek en psychisch geweld, wat ook niet wordt betwist. Verzoeker stelt voorts nog dagelijks te kampen met de mentale en fysieke gevolgen van deze behandeling, wat werd geattesteerd door medische en psychologische verklaringen en wat niet in twijfel wordt getrokken door de verwerende partij. Evenmin, aldus verzoeker, blijkt dat de *protection officer* een bijzondere expertise had of minstens vertrouwd was met gender gerelateerde problematiek en dossiers van kwetsbare personen en hij verwijst opnieuw naar de volgens hem problematische woordkeuze, "*relatie*". Het kwetsbaar profiel vormt luidens het verzoekschrift nochtans de rode draad in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het heeft een impact op de manier van evaluatie en beoordeling van de beschermingsnood, in het bijzonder de beoordeling van de geloofwaardigheid, het kan een aanwijzing zijn van vervolging in het verleden en het heeft een impact op het risico op vervolging in de toekomst. Verzoeker verwijst naar artikel 20, lid 3 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), naar de samenwerkingsplicht die voortvloeit uit artikel 4 van deze richtlijn en de actieve samenwerking, bedoeld in § 66 van het arrest M.M. tegen Ierland van het Hof van Justitie, naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), naar artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), naar een rapport van NANSSEN, naar de Yogyakarta Principles, naar richtlijnen van het UNHCR en stelt dat de ondergane en naar de toekomst toe te vreezen feiten duidelijk een bijzondere ernstige vorm uitmaken van geweld omwille van seksuele oriëntatie en genderidentiteit en waardoor een sensitieve behandeling van het beschermingsverzoek dan ook geboden is. Volgens verzoeker waren aangewezen bijzondere procedurele maatregelen bv. dat er van de standaardaanpak van motiveringen zou worden afgeweken, dat er - gelet op het feit dat vaststaat dat hij eerder vervolgd werd - geen toepassing wordt gemaakt van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en dat er bovenaan de bestreden beslissing niet 'kennelijk ongegrond' te lezen staat. Een minimum aan sensitiviteit zou volgens verzoeker moeten volstaan om daar gevolg aan te kunnen geven. Nog volgens verzoeker staan de toepassing van het concept 'veilig land van herkomst' en een verzoek gerelateerd aan seksuele oriëntatie en genderidentiteit op gespannen voet. De verhouding wordt daarbij evenwel juridisch onhoudbaar indien ook in rekening wordt gebracht dat verzoeker reeds daden van vervolging ondergaan heeft én een duidelijk kwetsbaar profiel heeft. *In casu* werd verzoeker verkracht, fysiek en psychisch mishandeld, bedreigd en achtervolgd door zijn familie, met name zijn broer, en is er op basis van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet sprake van een weerlegbaar vermoeden van gegrondheid en van omkering van de bewijslast, wat moeilijk te verzoenen is met een kennelijke ongegrondheid in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker toont de verwerende partij niet aan dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de reeds ondergane vervolging zich niet opnieuw zal voordoen en er is geen enkele aanwijzing dat de vrees niet meer actueel zou zijn.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de kwalificatie van de vrees en de daden van vervolging. Vooreerst is verzoeker van mening dat het argument van de verwerende partij dat hij een 'laattijdig' verzoek zou hebben ingediend - hetgeen zijn geloofwaardigheid en de ernst van zijn asielrelaas zou ondermijnen - artikel 10, § 1, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), de beginselen van het UNHCR en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Hij stelt dat hij legaal werkte in Polen en Polen moest verlaten omwille van problemen met andere Georgiërs met wie hij er samenwoonde en die achter zijn seksuele geaardheid kwamen. Hij oppert dat hij in Polen geen verzoek om internationale bescherming indiende

omwille van het rechtse klimaat en de discriminatie en het geweld tegenover leden van de LGBTQI-gemeenschap. Volgens hem erkent de verwerende partij zelf expliciet het heersende problematische klimaat in Polen en maakt zij een verkeerde interpretatie van zijn verklaringen.

Vervolgens hekelt verzoeker de tegenstrijdigheid over zijn deelname aan *Pride* manifestaties. Zo verklaarde hij tweemaal hieraan deel te hebben genomen, in 2016 en 2018. Hij nam niet deel aan de manifestatie in 2021 maar legde hierover wel een krantenartikel neer, vandaar de verwarring. Indien de verwerende partij hem had geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tijdens het persoonlijk onderhoud had hij dit kunnen uitklaren. Volgens verzoeker hecht de verwerende partij te veel belang aan deze vergissing en het oordeel dat deze vergissing zijn geloofwaardigheid op “*zwaarwichtige wijze*” zou ondermijnen is naar zijn mening dan ook buitenproportioneel.

Waar de verwerende partij de concrete aanleiding van de vlucht, zijnde het conflict met zijn familie, niet als een daad van vervolging kwalificeert, lijkt zij volgens verzoeker te vergeten dat zijn familie hem dagenlang tegen zijn wil heeft opgesloten, hem gedwongen wilde doen huwen met een vrouw en psychisch en fysiek onder druk heeft gezet, wat volgens richtlijnen van het UNHCR daden van vervolging uitmaken. Verzoeker stelt dat hij doodsbang was en is om openlijk uit te komen voor zijn seksuele gerichtheid. Hij vreest verstoting, discriminatie en geweld. Hij heeft zijn geaardheid zijn hele leven al voor zich gehouden uit angst aangevallen te worden, terwijl hij door zijn geaardheid te moeten verbergen suïcidaal en depressief is geworden. Hij stelt dat hij onder geen beding bij terugkeer openlijk homoseksueel zal kunnen zijn; de subjectieve vrees voor vervolging is daardoor te groot. Het verbergen van seksuele gerichtheid wordt in de literatuur gezien als een indicatie van de objectieve gegrondheid van de vervolging, wat in het verzoekschrift nader wordt onderbouwd. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij het risico dat hij loopt als hij openlijk homo zou zijn in Georgië volledig verkeerd ingeschat, deels door te weinig recente *country of origin information* (hierna: COI), door een gebrekkige lezing van de aangebrachte COI en deels door een gebrekkige kwalificatie. Daarenboven werd geen rekening gehouden met verzoekers fragiele psychologische staat en lijkt de verwerende partij zich verder op haar buikgevoel te baseren wanneer zij de assumptie maakt dat, aangezien verzoekers familie net wilde vermijden dat derden zouden vernemen over zijn seksuele oriëntatie, het weinig aannemelijk is dat zijn familie dermate invasief zou willen ingrijpen ten aanzien van hem, waardoor zijn homoseksualiteit mogelijks aan het licht zou kunnen komen. Nog volgens verzoeker dient hij aan te tonen dat het redelijk mogelijk is dat hij vervolgd zou worden bij terugkeer en hij moet geen graad van waarschijnlijkheid aantonen. Hij is van oordeel dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat de kans zeer waarschijnlijk is dat hij bij terugkeer in Georgië vervolgd zou worden als hij openlijk uitkomt voor zijn seksuele gerichtheid en zijn identiteit.

Waar gesteld wordt dat de discriminatie waarnaar verzoeker verwijst niet kan worden gekwalificeerd als een daad van systematische en persoonsgerichte vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, werpt verzoeker op dat de verwerende partij een verkeerde inschatting van zijn verklaringen maakt. De enige reden waardoor hij heeft kunnen studeren en actief was op de arbeidsmarkt is omdat hij de kern van zijn identiteit en geaardheid steeds angstvallig verborgen heeft gehouden. Tot voor het incident met zijn familie waren er, aldus verzoeker, slechts drie personen in Georgië op de hoogte van zijn geaardheid, zijn schoonzus S., zijn vriendin N. en één vriend. Verzoeker verwijst in die zin ook naar het arrest X, Y en Z van het Hof van Justitie van 7 november 2013 waarin het Hof duidelijk stelt dat men van een asielzoeker niet mag verwachten diens seksuele oriëntatie of genderidentiteit te verstoppen in de hoop om zo vervolging te vermijden.

In een derde onderdeel wijst verzoeker op het gebrek aan COI in de bestreden beslissing en het administratief dossier. Hij stelt dat in de bestreden beslissing enkel verwezen wordt naar de COI Focus “*Georgië algemene situatie*” van 16 januari 2023, waarin 12 van de 125 pagina’s gewijd zijn aan de situatie van LGBTQ+ in Georgië. Volgens hem maakt de verwerende partij ook een verkeerde analyse van de informatie uit deze COI Focus en haalt zij daarnaast geen enkele relevante COI aan over de situatie van de LGBTQ+-gemeenschap in Georgië, noch over hoe een onderzoek te voeren in LGBTQ+ asielsdossiers en hoe verklaringen te interpreteren. Verzoeker verwijst naar twee publicaties van EASO uit 2015 en 2021, waaruit duidelijk naar voren komt hoe belangrijk het zoeken, vinden en correct gebruiken van COI is bij LGBTQ+ dossiers. Overigens, aldus verzoeker, is de verwerende partij er wettelijk toe verplicht in relevante COI te voorzien. Hij verwijst hiertoe naar artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU en naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet door de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op de situatie voor de LGBTQ+-gemeenschap in Georgië en de afwezigheid van effectieve nationale bescherming. Hij verwijst vooreerst naar een rapport van ECRI van 22 juni 2023 dat volgens hem verschillende problemen in dit verband aan de kaak stelt. Zo zijn er om te beginnen geen officiële data met betrekking tot de LGBTQ+-gemeenschap in Georgië, wat problematisch is aangezien het verzamelen van data noodzakelijk is om discriminatie en andere kwalijke praktijken tegen te gaan. Georgië onderneemt verder geen stappen om intolerantie en discriminatie ten aanzien van de LGBTQ+-gemeenschap te verminderen. Haatdragende boodschappen ten aanzien van de

LGBTQ+-gemeenschap hebben vanaf 2022 verontrustende proporties aangenomen en hebben ook invloed op het aantal incidenten waarbij er sprake is van LGBTQ+ gerelateerd geweld, dat in de jaren sinds 2017 gestaag groter werd. Verzoeker verwijst voorts naar het *USDOS* rapport van 20 maart 2023 over Georgië waarin melding wordt gemaakt van de inactie van de Georgische overheid inzake haatdragende boodschappen en geweld tegenover leden van de LGBTQ+-gemeenschap. Volgens een rapport van *Freedom House* uit 2023 is er geen bescherming tegen discriminatie van de overheid en wordt ook geen initiatief genomen om deze uit te bannen. Het EHRM heeft, nog steeds volgens verzoeker, in juni 2023 gecommuniceerd over het falen van de staat om activisten en journalisten te beschermen tijdens de rellen van 2021 tijdens de *Tbilisi Pride*. In juni 2023 zond *TV Pirelli* een reportage uit waarin werd beweerd dat de staatsveiligheidsdienst de brute aanval in 2021 tegen activisten en journalisten aanmoedigde. Het recentste rapport van *ILGA* van februari 2023 spreekt over discriminatie van LGBTQ+-jongeren in scholing. De *Tbilisi Pride* van juli 2023 werd bestormd door extreem rechtse groeperingen waarbij de staat er luidens het verzoekschrift (opnieuw) niet in sloeg om leden van de LGBTQ+-gemeenschap te beschermen. Tot slot haalt verzoeker aan dat ook het laatste rapport van 2023 van de *Public Defender* van Georgië vernietigend is voor het gebrek aan vooruitgang in de bestrijding van discriminatie en geweld tegenover LGBTQ+-personen in Georgië. Verzoeker besluit dat zijn beschermingsverzoek niet kennelijk ongegrond had mogen worden bevonden, de behandeling is absoluut niet gendersensitief maar draagt net bij tot zijn institutionele verdrukking als slachtoffer en er werd onvoldoende grondig onderzoek gevoerd naar de vraag of de beschikbare bescherming in het land van herkomst wel voldoende effectief zou zijn. Hij is van oordeel dat hij had moeten kunnen genieten van een procedure die niet versneld is, waarbij zijn eerdere vervolging en kwetsbaarheid centraal staan. Er zijn volgens hem ernstige aanwijzingen dat hij in geval van terugkeer naar Georgië opnieuw aan daden van vervolging riskeert onderworpen te worden.

In een vijfde en laatste middelonderdeel haalt verzoeker aan dat er ook nog bijkomende bewijzen zijn dat zijn vrees actueel is. Zo kreeg hij na zijn persoonlijk onderhoud nog bijkomende bedreigingen van zijn broer via zijn gsm. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon verzoeker geen bewijzen van de bedreigingen van zijn familie en broer neerleggen aangezien hij zijn broer geblokkeerd had en zijn gsm later is kwijtgespeeld. Hij geeft aan dat hij wel nog in contact stond met zijn schoonzus, via zijn nieuwe gsm, en denkt dat zijn broer via de telefoon van zijn vrouw aan zijn nummer is gekomen. Ongeveer in april 2023 heeft hij bedreigingen ontvangen van zijn broer op zijn nieuwe gsm en hij brengt ook de vrije vertaling bij van deze bedreigingen. Verder brengt verzoeker ook nog een getuigenverklaring (met vrije vertaling) van zijn schoonzus S. bij, die de bedreigingen aan zijn adres bevestigt.

2.1.2. Op basis van wat voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem te erkennen als vluchteling, dan wel om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen indien zou geoordeeld worden dat bijkomend onderzoek nodig is.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt, benevens de in de uiteenzetting van zijn enig middel aangehaalde informatie waarnaar de weblink is opgenomen, volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- brief advocaat aan verwerende partij d.d. 25 oktober 2022 (stuk 3);
- medisch attest d.d. 2 oktober 2022 (stuk 4);
- dreigberichten broer met vrije vertaling (stuk 5);
- getuigenverklaring schoonzus S. (stuk 6).

2.2.2. Verzoeker maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 29 januari 2024 aan de Raad een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- getuigenverklaring M.N. (stuk 1);
- bewijs verzending dreigberichten broer (stuk 2);
- beëdigde vertaling van de stukken 5 en 6 zoals gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 3);
- mailverkeer met de verwerende partij over verzoek tot inzage (stuk 4);
- psychiatrisch attest d.d. 22 januari 2024 (stuk 5).

2.2.3. Verzoeker legt ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, nogmaals de op 29 januari 2024 overgemaakte aanvullende nota neer, dit keer vergezeld van een leesbare versie van stuk 2.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing “de behoefte aan internationale bescherming” van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en *ex nunc* onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C-556/17, Torubarov, punt 65).

Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punt 118).

De Raad kan dan ook nagaan of verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissing en het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en *ex nunc* onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

In casu heeft de Raad er ter terechtzitting op gewezen dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan volgens de eerste paragraaf het beschermingsverzoek van verzoeker volgens een versnelde procedure werd behandeld en volgens de tweede paragraaf het verzoek als kennelijk ongegrond werd beschouwd, thans niet langer van toepassing is. In het koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 10 juli 2023) is Georgië immers niet langer meer opgenomen als zijnde een veilig land van herkomst. Ter terechtzitting werd het voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek als gevolg hiervan te beoordelen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De partijen kregen ter terechtzitting de mogelijkheid om hierover hun opmerkingen te formuleren - waarbij de advocaat van verzoeker aangaf zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad en de vertegenwoordigster van de verwerende partij verwees naar de neergelegde nota met opmerkingen - en hun standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU, bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werd gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van zijn beschermingsverzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet. De overdracht van het verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) vond plaats op 7 september 2022. Verzoeker werd op 26 oktober 2022 opgeroepen voor een persoonlijk

onderhoud op 16 november 2022. Tijdens dit persoonlijk onderhoud, waarvoor verzoeker aldus voldoende tijd had om dit voor te bereiden, kreeg hij uitvoerig de mogelijkheid om zijn vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkheden uiteen te zetten, en werd hem de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Hij heeft zich hierbij laten bijstaan door zijn advocaat en er was een tolk aanwezig die het Georgisch machtig is. Verzoeker werd grondig bevraagd waarbij hem zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kreeg hij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de *protection officer* een gebrekkige vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een gebrekkig onderzoek zou hebben gevoerd. Zo kwamen ook de nationale beschermingsmogelijkheden en het (gebrek aan) gebruik ervan door verzoeker aan bod. Verzoeker werd in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt niet dat hij in zijn mogelijkheden dienaangaande zou zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst. Zo werd nader ingegaan op de houding van de politie toen hij klacht tegen een collega ging neerleggen, werd hem uitdrukkelijk de vraag gesteld of hij bij de Georgische autoriteiten bescherming heeft gezocht voor de problemen met zijn familie, of hij zich over de beschermingsmogelijkheden, eventueel bij instanties los van de overheid, heeft geïnformeerd om hulp dan wel steun te krijgen voor de problemen met zijn familie en algemeen op basis van zijn seksuele geaardheid en stond het hem vrij hierover standpunt in te nemen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 16 november 2022, p. 10-12,14). Na het persoonlijk onderhoud, waarvan hij niet een om een kopie van de notities verzocht, had verzoeker nog ruimschoots de tijd om eventuele bijkomende elementen of stukken bij te brengen alvorens de beslissing inzake zijn verzoek op 23 juni 2023 werd genomen. De beroepstermijn hiertegen bedroeg ook dertig dagen en geen verkorte termijn. Aldus blijkt niet dat de toepassing van een versnelde procedure in de zin van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet nadelige gevolgen had voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker in de aanvullende nota opwerpt dat de verwerende partij niet inging op de vraag naar inzage in de stukken of redenering die aanleiding heeft gegeven tot het schrappen van Georgië van de lijst van veilige landen van herkomst (stuk 4 bij de aanvullende nota), wijst de Raad erop dat in zoverre verzoeker zich zou beroepen op wets- en/of beleidskritiek, de Raad zich daarover niet uit te laten heeft.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Waar verzoeker verwijst naar een schending van de artikelen 2 en 3 van EVRM dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet aan de orde.

In zoverre verzoeker nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat hij met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift vooreerst op zeer uitvoerige wijze dat er onvoldoende, en zelfs geen inhoudelijke, rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid en nood aan bijzondere procedurele noden, terwijl tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk werd dat hij het slachtoffer was van verkrachting en ernstig fysiek en psychische geweld. Hij refereert aan de samenwerkingsplicht die op de verwerende partij rust en benadrukt dat in het door hem neergelegde attest van MSF van 2 oktober 2022 (administratief dossier, map documenten, stuk 5 en hernomen als stuk 4 bij het verzoekschrift) duidelijk wordt aangegeven dat hij kampt met ernstige angst op dagelijkse basis en depressie en dit omwille van hetgeen hij onderging in zijn land van herkomst, zijnde verkrachting, kindermisbruik en psychologische en fysieke druk van zijn familie omwille van zijn geaardheid. Verzoeker vervolgt dat blijkt dat de *protection officer* geen bijzondere expertise had of minstens vertrouwd was met gender gerelateerde problematiek en dossiers van kwetsbare personen, terwijl kwetsbaarheid nochtans de rode draad vormt in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. In dit verband brengt verzoeker nog een e-mail bij van zijn advocaat, gericht aan het

commissariaat-generaal van 25 oktober 2022 (verzoekschrift, stuk 3), waarin wordt gevraagd om een *protection officer* te voorzien die gevormd is met betrekking tot kwetsbaarheden, alsook dat de *protection officer* of de tolk gevormd zijn in vragen omtrent LGBTQI+.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker er niet in slaagt om met zijn betoog aan te tonen dat hij omwille van zijn psychologische problemen en klachten niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van zijn verzoek om internationale bescherming zijn asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem tijdens het persoonlijk onderhoud niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Hoe dan ook toont het feit dat een persoon psychische moeilijkheden zou hebben op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UNHCR, *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 augustus 2020, p. 89).

Uit het voormelde door verzoeker voorgelegde en eerder summier psychologisch attest van MSF van 2 oktober 2022, opgesteld op grond van vier consultaties, blijkt niet dat verzoekers psychologische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In dit attest wordt enkel, en dit slechts op algemene wijze, verwezen naar verzoekers voormelde klachten van depressie en angst, alsook het feit dat verzoeker verklaart dat hij in zijn land van herkomst als kind door een man werd verkracht en dat hij fysieke en psychologische druk ervaarde vanwege zijn familie omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Nergens uit dit stuk blijkt daarbij dat of op welke wijze de hierin opgenomen symptomen van depressie en angst nader zouden zijn onderzocht of vastgesteld. Integendeel, in het attest wordt uitdrukkelijk gesteld dat verdere tests nodig zijn en dat er slechts een tijdelijke diagnose werd gemaakt op basis van verzoekers verklaringen en de tijdens de consultatie vertoonde symptomen. Evenmin wordt in dit attest ook maar enige uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoekers psychologische problemen, over de (mogelijke) invloed op zijn dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze problemen een invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van zijn procedure om internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in dit attest enige melding gemaakt van een aantasting van verzoekers geheugen en/of zijn cognitieve vermogens die het voor hem zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in het betreffende psychologisch attest van 2 oktober 2022 nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure om internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken. Bij de aanvullende nota van verzoeker wordt een attest van een psychiater en psychoanalyticus gevoegd van 22 januari 2024 (stuk 5). Ook hieruit blijkt geenszins dat verzoekers psychologische toestand hem zou hebben verhinderd om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure en om op gedegen en coherente wijze verklaringen over zijn leefwereld en asielrelaas af te leggen.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Hij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn voormelde klachten (depressie, angst, slecht slapen en het sinds zijn dertiende moeten innemen van rustgevendende en kalmerende medicijnen) en het volgens hem hieruit voortvloeiende kwetsbaar profiel. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de *protection officer* onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn kwetsbaarheid.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoeker van deze beweerdde problemen bovendien zelf niet de minste melding maakte in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 september 2022. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde verzoeker immers ontkennend (administratief dossier, 'Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" d.d. 5 september 2022, vraag 1). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhoudsop normale wijze plaatsvonden en kunnen geen (ernstige) psychische problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit een eenvoudige lezing van verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hem eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld, die hij goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Uit deze stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond op de zetel van het commissariaat-generaal enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van beide er aanhaalde dat van verzoeker,

al dan niet omwille van psychische problemen of stress, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht.

De Raad merkt verder op dat op de commissaris-generaal de verplichting rust om een zorgvuldige en aangepaste behandeling van het persoonlijk onderhoud te garanderen. Dit houdt onder meer in dat, zodra er zich belangrijke incidenten voordoen die een negatieve impact kunnen hebben op het vermogen en vertrouwen van de verzoeker om internationale bescherming om vrijuit en ongestoord te kunnen spreken, hierop constructief moet worden gereageerd. De *protection officer* heeft bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal erkend dat bepaalde zaken die tijdens het persoonlijk onderhoud aan bod gaan komen mogelijk moeilijke zaken zijn, legde uit dat verzoeker hiervoor de tijd mag nemen en benadrukte dat het commissariaat-generaal geen oordeel doet, neutraal is en dat verzoeker zich vrij mag voelen om erover te praten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2). Hiermee werd alvast een klimaat van vertrouwen geïnstalleerd. Verzoeker, noch zijn advocaat hebben op enig moment aangegeven dat zij het nodig achtten om een pauze te nemen of hebben opmerkingen gemaakt met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud, de tolk, de *protection officer*, de vragen die werden gesteld of het taalgebruik dat werd gehanteerd. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat de omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud van die aard waren dat zij een invloed hebben gehad op zijn vermogen om zijn relaas naar voren te brengen. Aldus blijkt geenszins dat niet tegemoet zou zijn gekomen aan de verzuchtingen zoals geuit in het schrijven van de toenmalige advocaat van verzoeker van 25 oktober 2022 of dat er geen sprake was van een sensitieve benadering.

Verzoeker toont met het betoog in het verzoekschrift nergens *in concreto* aan met welke van zijn verklaringen desgevallend geen rekening zou kunnen worden gehouden bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Dat niet blijkt dat de *protection officer* een bijzondere expertise had of minstens vertrouwd was met gender gerelateerde problematiek en dossiers van kwetsbare personen, is niet meer dan een blote bewering en doet bovenal geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet volgt dat verzoeker zijn aan zijn geaardheid gerelateerd relaas niet op een dienstige wijze kon hebben verwoord en verzoeker preciseert geenszins hoe dit de inhoud van de bestreden motivering en beslissing zou kunnen hebben beïnvloed. Dat de woordkeuze "*relatie*" in de bestreden beslissing problematisch is aangezien het duidelijk om verkrachting van een negenjarige en daaropvolgend jarenlang kindermisbruik gaat, kan verder niet worden weerhouden. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze term tweemaal gehanteerd wordt en dit telkens met de nuance dat het gaat om een relatie onder dwang met de buurman door wie verzoeker op zijn negen jaar verkracht werd. Door deze woordkeuze, term die door verzoeker overigens zelf gebruikt werd (*ibid.*, p. 7), wordt geenszins afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van de in het verleden gekende problemen van verzoeker met zijn buurman, worden zijn bijzondere procedurele noden op generlei wijze miskend en wordt geen gebrek aan expertise in hoofde van de *protection officer* aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat *in casu* op geen enkele manier rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid of met zijn bijzondere procedurele noden, terwijl tijdens het persoonlijk onderhoud nochtans duidelijk werd dat hij het slachtoffer werd van verkrachting, foltering en ernstig fysiek en psychisch geweld, herhaalt de Raad dat de ervaringen en de emoties van verzoeker hem, blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, niet belemmerd hebben om eenduidige verklaringen betreffende zijn ervaringen af te leggen en toe te lichten.

In de gegeven omstandigheden kon de commissaris-generaal terecht oordelen dat het onderzoek of het feit dat verzoeker slachtoffer is van foltering, verkrachting of andere vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld verenigbaar is met de toepassing van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als rechtsgrond diende. Artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waarnaar verzoeker verwijst, geeft aan de commissaris-generaal te dezen een discretionaire bevoegdheid. Waar verzoeker doorheen zijn betoog kritiek uit op de behandeling van zijn verzoek door de commissaris-generaal en de gehanteerde bewijslast, benadrukt de Raad dat thans een volledig en *ex nunc* onderzoek naar de nood aan internationale bescherming wordt verricht rekening houdende met het gegeven dat Georgië actueel niet langer als veilig land van herkomst wordt aangemerkt.

Verzoeker duidt in het verzoekschrift welke bijzondere procedurele noden er in zijn hoofde hadden kunnen worden genomen. Zo stelt hij dat er van de standaard aanpak van motiveringen moest worden afgeweken, maar blijft hij in gebreke hierover enige verdere duiding te verstrekken. Aangezien er *in casu* een individueel en effectief onderzoek van het beschermingverzoek heeft plaatsgevonden maar dat, zoals hierna zal blijken, verzoeker er niet in slaagde substantiële redenen aan te geven waaruit bleek dat in zijn specifieke omstandigheden toentertijd Georgië niet als veilig land van herkomst kon worden beschouwd, komt de hoofding van de bestreden beslissing "*verzoek kennelijk ongegrond*" gegrond voor, noch is er, zoals hierna zal blijken, sprake van toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, zodat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing toepassing kon worden gemaakt van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoekers rechten in het kader van de procedure om internationale bescherming gerespecteerd werden en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

In zoverre verzoeker daarnaast nog verwijst naar zijn bijzonder kwetsbaar profiel als lid van LGBTQI+-gemeenschap in Georgië en naar een aantal arresten van het EHRM, maakt hij hiermee geenszins aannemelijk dat hij louter omwille van zijn profiel zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft hierbij in gebreke, zoals hierna zal blijken. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de betrokkenen in de aangehaalde arresten. Derhalve toont hij niet aan en kan niet worden ingezien op welke wijze deze rechtspraak op zijn of onderhavig geval van toepassing zou kunnen zijn.

Voorts dient te worden benadrukt dat het aangebrachte en reeds besproken psychologisch attest van 2 oktober 2022, alsook het bij de aanvullende nota van verzoeker gevoegde attest van een psychiater en psychoanalyticus van 22 januari 2024, waarin het relaas van verzoeker, zijn aankomst en verblijf in België aangehaald wordt en waarin verder gesteld wordt dat er op fysiek vlak geen specifieke problemen zijn en dat hij psychisch lijdt aan angst en depressie als gevolg van moeilijkheden bij zijn sociale integratie door zijn geaardheid en als gevolg van de meegemaakte trauma's en waarin wordt geattesteerd dat hij kampt met een chronische PTSD, geenszins een bewijs vormen van het voorgehouden vluchtrelaas van verzoeker nu kan worden opgemerkt dat een psycholoog en psychiater slechts vaststellingen kunnen doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Nergens uit de door verzoeker voorgelegde attesten blijkt dat de opstellers zich voor hun conclusies aangaande de feiten die zich in Georgië zouden hebben afgespeeld hebben beroepen op andere gegevens dan de verklaringen van verzoeker. De beider attesten vormen dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychologische problemen van verzoeker zijn ontstaan.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers psychologische problemen, waarvan op basis van de voorliggende attesten overigens niet kan worden opgemaakt of er opvolging noodzakelijk en gaande is, nog worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijn hoofd op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de daartoe geëigende procedure.

2.3.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, Georgië, te vrezen te worden gedood omdat hij er gevaar loopt omwille van zijn homoseksuele geaardheid vanwege de gemeenschap, maar vooral vanwege zijn familie zelf (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13).

2.3.7.2. De Raad stelt na lezing van het rechtsplegingsdossier vast dat verzoeker geen voldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.7.3. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekers homoseksuele geaardheid *in casu* op zich niet in twijfel wordt getrokken.

2.3.7.4. Uit de beschikbare landeninformatie, te weten de COI Focus “Georgië. Algemene situatie” van 16 januari 2023 – hoewel niet gevoegd bij het administratief dossier afdoende raadpleegbaar via de weblink die wordt weergegeven in de bestreden beslissing – en de diverse rapporten en artikels die in het verzoekschrift worden vermeld en waaruit wordt geciteerd, blijkt dat de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië nog steeds complex is, dat deze gemeenschap er één van de kwetsbaarste groepen uitmaakt en dat er in de Georgische maatschappij, waarin homofobie diepgeworteld is – niettemin de houding sinds 2016 is verbeterd –, sprake is van discriminatie, intimidaties, pesterijen, alsook homofoob geweld tegen leden van de LGBTQI+-gemeenschap, dit zowel in familiale sfeer als in het openbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt

dat homo- en transfobie een probleem is in Georgië. Vooral in de regio's zijn deze gevoelens diepgeworteld, terwijl mensen in Tbilisi meer *open-minded* zijn. Leden van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië kunnen in hun dagelijkse leven nog steeds op verschillende vlakken geconfronteerd worden met discriminatie, onder meer op vlak van onderwijs, tewerkstelling en gezondheidszorg. Ook in de gezinscontext is er vaak sprake van homofobie en ook de (religieuze) autoriteiten maken zich hier schuldig aan. Daarnaast lopen leden van de LGBTQI+-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de *Pride Week* in de maand juli, waarvan de *Gay Pride* - zoals blijkt uit de door verzoeker aangeleverde informatie - in 2023 werd afgelast na de laakbare bestorming door extreemrechtse groeperingen. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen. Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven nog steeds een uitdaging.

Niettegenstaande de LGBTQI+-gemeenschap aldus één van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, is er actueel geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTQI+-personen. Het loutere feit een LGBTQI+-persoon te zijn in Georgië, is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan het betoog in het verzoekschrift, dat er sprake zou zijn van een verkeerde analyse van de beschikbare informatie door de verwerende partij, niet bijtreden. Er wordt immers in de bestreden beslissing, noch door de Raad ontkend dat er in Georgië wel degelijk sprake is van homofobie (zowel door de (religieuze) autoriteiten als de bevolking), discriminatie en geweld, doch hieruit valt nog niet af te leiden dat er sprake is van een systemische vervolging van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië.

Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij verzoeker ertoe gehouden is zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Verzoeker maakt doorheen zijn relaas echter niet aannemelijk dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor (actuele) vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals hierna wordt toegelicht.

Verzoeker hekelt dat naast de voormelde COI Focus van 16 januari 2023, waarin 12 van de 125 pagina's gewijd zijn aan de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië en waarvan volgens hem zo weze herhaald een verkeerde analyse wordt gemaakt, geen enkele relevante COI wordt aangehaald over de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië, noch over hoe een onderzoek te voeren in LGBTQI+ asiëldossiers en hoe verklaringen te interpreteren. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de COI Focus "*Georgië. Algemene situatie*" van 16 januari 2023 na uitvoerig onderzoek door Cedoca is opgesteld. De opdracht van Cedoca bestaat erin om op objectieve en onpartijdige wijze alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te reiken om de commissaris-generaal toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid, uit te spreken over de verzoeken om internationale bescherming. De landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing is verwezen, werd opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Dat aan de vraag van verzoeker gericht aan de verwerende partij tot het bekomen van een kopie van een in deze COI Focus opgenomen interview geen gehoor werd gegeven (stuk 4 bij de aanvullende nota), doet op zich aan het voorgaande geen afbreuk. Cedoca voerde uitvoerig onderzoek naar verschillende voor Georgië relevante thema's, waaronder de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië. Uit de inleiding van de voormelde COI Focus blijkt dat Cedoca zich voor het opstellen ervan beroept op rapporten van talrijke gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties, zowel internationaal als lokaal, alsook berichtgeving van internationale en lokale persagentschappen. Bovendien werd deze informatie verder aangevuld met informatie verkregen tijdens een *fact finding mission* in Georgië, dewelke plaatsvond van 24 tot en met 28 oktober 2022. Tijdens deze missie sprak Cedoca met verschillende actoren die actief zijn op het gebied van mensenrechten in Georgië en/of die de mensenrechtensituatie in Georgië monitoren; met vertegenwoordigers van twee organisaties die zich inzetten voor LGBTQI+-rechten, van een organisatie die zich bezighoudt met vrouwenrechten en van het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* in het ministerie van Binnenlandse Zaken, dat instaat voor monitoring; en met enkele oprichters van de grootste burgerbeweging in het land, de *Shame Movement*.

Verder laat verzoeker geheel na te verduidelijken waarom hij de door de verwerende partij ter beoordeling van zijn beschermingsverzoek gehanteerde landeninformatie niet relevant acht, dit klaarblijkelijk in tegenstelling tot de informatie die hij zelf aanreikt. Verzoeker komt in zijn kritiek op de gebruikte landeninformatie niet verder dan te stellen dat hierin slechts 12 van de 125 pagina's gewijd zijn aan de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië. Met een dergelijk argument slaagt verzoeker er evenwel hoegenaamd niet in om een ander licht te werpen op de correctheid of de relevantie van de betreffende landeninformatie. Voor het overige omvat het betoog ter zake geen concrete elementen, doch slechts

theoretische uiteenzettingen over het belang van goede landeninformatie (inzake LGBTQI+ asioldossiers) en de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties.

Verzoeker brengt voorts zelf geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen bevat dat er actueel in Georgië sprake is van een veralgemeende vervolging van LGBTQI+-personen en maakt aldus niet aannemelijk dat hij louter omwille van zijn seksuele geaardheid of genderidentiteit en zijn aanwezigheid in Georgië een risico loopt om te worden geviséerd of vervolgd. De informatie waarnaar verzoeker verwijst, loopt immers gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus. Ook hierin wordt immers ingegaan op tekortkomingen, toename van haatdragende boodschappen ten aanzien van de LGBTQI+-gemeenschap, het voorvallen van verbaal en fysiek geweld (met in het bijzonder een toename wanneer het thema actueel is zoals bv. rond de *Pride week*), maatschappelijke discriminatie en mogelijke moeilijkheden bij het bekomen van bescherming door de autoriteiten. Door louter een aantal bronnen te citeren, ook al dateren deze van na de betreffende COI Focus, toont verzoeker niet aan dat de voormelde analyse niet (langer) correct zou zijn.

2.3.7.5. Verzoeker voert aan dat hij onder geen beding openlijk homoseksueel zou kunnen zijn in zijn land van herkomst omdat de subjectieve vrees voor vervolging daarvoor te groot is. De Raad stipt aan dat om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging er ook getoetst dient te worden aan objectieve vaststellingen en dat verzoeker de vrees in dit verband concreet aannemelijk dient te maken. De vrees dient dan ook niet alleen subjectief in hoofde van verzoeker aanwezig te zijn, maar moet ook geobjectiveerd kunnen worden.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij in het verzoekschrift opmerkt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zijn homoseksuele geaardheid verbergt om het risico op vervolging te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, punt 76). Uit de beschikbare landeninformatie komt niet naar voor dat de situatie van LGBTQI+-personen in Georgië van die aard is dat het verborgen houden van de geaardheid noodzakelijk is om daden van vervolging te vermijden. Verzoeker toont het tegendeel alvast niet aan. Verder blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker zijn geaardheid in Georgië niet geheel verborgen, doch in zekere mate openlijk beleefde. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een sociaal leven had en maatschappelijk actief was in Georgië. Verzoeker verklaarde vrienden in de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië te hebben, met wie hij nog steeds in contact staat, gaf aan een twintigtal korte, vrijwillige relaties te hebben gehad toen hij alleen woonde in Akhaltsikhe en nam tweemaal deel aan een Pride-manifestatie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud p. 2, 5, 11).

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in zijn land van herkomst heeft kunnen studeren en toegang had tot de arbeidsmarkt. Zo heeft hij zijn middelbaar onderwijs afgewerkt en was hij werkzaam als cameraman, fotograaf en choreograaf. Verzoeker had zijn eigen apparatuur en maakte video's en foto's op trouweesten en verjaardagen. Hij werkte ook gedurende twee jaar als stagiair video-montage in de stad Burjumi. Hierna was verzoeker drie jaar werkzaam als kelner in een restaurant in het dorp Tsjanisi, het laatste jaar zelfs als manager (*ibid.*, p. 2-3). In deze periode huurde verzoeker een woning in de stad Akhaltsikhe.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij enkel toegang had tot scholing en de arbeidsmarkt omdat hij de kern van zijn identiteit en geaardheid steeds angstvallig verborgen hield, merkt de Raad op dat hij zich louter beperkt tot blote beweringen. In dit verband dient er bovendien op gewezen te worden dat uit verzoekers verklaringen volgt dat er altijd wel vermoedens bestonden rond zijn geaardheid – ook op zijn werk – (*ibid.*, p. 13), doch dat dit kennelijk niet heeft verhinderd dat hij een scholing kon afwerken en toegang had tot de arbeidsmarkt.

Bijgevolg kan uit verzoekers verklaringen, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift lijkt voor te houden, niet blijken dat hij in een (gedwongen) maatschappelijk isolement leefde in Georgië en/of genoodzaakt was zijn geaardheid te allen koste en tijde verborgen te houden. Dit klemmt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat, zelfs na de ontdekking van zijn homoseksualiteit, onder meer zijn schoonzus nog steeds een goed contact met hem onderhield (zie *infra*).

2.3.7.6. Verder stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, dan wel het lopen van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker verklaarde dat hij verkracht en seksueel misbruikt werd door een buurman, voor het eerst toen hij negen jaar oud was, en dit gedurende drie jaar (administratief dossier notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Na deze feiten isoleerde verzoeker zich en had hij enkel een goed contact met meisjes. Tijdens zijn kinderjaren werd verzoeker naar eigen zeggen echter uitgelachen en gepest omdat hij altijd met meisjes omging, hij geen klik kon vinden met jongens en ze naar hem verwezen als "*vrouwetje*" (*ibid.*, p. 11). Verder

maakt verzoeker ook melding van een gedwongen relatie tussen 2011-2012 met iemand die hij via *Facebook* had leren kennen (*ibid.*, p. 8). De Raad stelt evenwel vast dat deze problemen voor verzoeker schijnbaar geen reden vormden om eerder zijn land van herkomst te verlaten met het oog op het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker verliet Georgië immers slechts in september 2021 en dit na een incident met zijn familie, hetgeen hij aanmerkt als concrete aanleiding voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst en waarop hierna nader zal worden ingegaan. Hoe dan ook dient erop gewezen te worden dat – hoe laakbaar en verwerpelijk de door verzoeker aangevoerde gebeurtenissen ook zijn – verzoeker niet aantoonde een actuele vrees voor vervolging te lopen omwille van deze gebeurtenissen, waarbij zijn vroegere buurman overleden is en de laatste feiten dateren uit 2012.

In zoverre verzoeker melding maakt van een incident op de *Pride* manifestatie, waarbij hij een kopstoot kreeg en hij zijn neus brak, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de datum waarop dit incident plaatsvond. Zo dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van een door hem neergelegd internetartikel spreekt over de *Pride* bijeenkomst op 17 mei 2021 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4) en aangeeft dat hij daarbij aanwezig was (*ibid.*, p. 5). Vervolgens gevraagd of er zich toen (in 2021) incidenten hebben voorgedaan, verklaart hij dat zijn neus werd gebroken door een kopstoot (*ibid.*, p. 5). Daaropvolgend verklaart verzoeker evenwel dat hij enkel in 2016 en 2018 aanwezig was op de *Pride* manifestaties (*ibid.*, p. 5). Nog daargelaten de eventuele verschoonbaarheid van deze incoherentie in zijn verklaringen, dient erop gewezen te worden dat uit verzoekers verklaringen alleszins niet kan blijken dat het hierbij om een gerichte aanval op zijn persoon ging, laat staan omwille van zijn geaardheid. Te meer daar het gaat om een geïsoleerd incident dat bijgevolg op zich niet voldoende zwaarwichtig is om te gewagen van een nood aan internationale bescherming.

Verzoeker voerde verder aan dat zijn broer E. hem op 2 augustus 2021 naar huis riep en hem, onmiddellijk bij aankomst, sloeg. Hierop zou verzoeker verbaal en fysiek zijn belaagd door zijn familie omdat zij zijn geaardheid zouden zijn te weten gekomen. Verzoeker zou hierbij verwondingen hebben opgelopen en vervolgens zijn opgesloten waarbij zijn familie hem vroeg om met een vrouw te huwen, doch waarbij hij na enkele dagen kon ontsnappen (*ibid.*, p. 9 en 13).

De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat verzoekers gedrag, door slechts na bijna een jaar na deze feiten een verzoek om internationale bescherming in te dienen, niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in het Verdrag van Genève, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, onmiddellijk bij aankomst in de Europese Unie of kort daarna, van wanneer hij of zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen, *quod non in casu*. Zo dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker reeds op 25 september 2021 Georgië verliet, hij vervolgens tien maanden in Polen verbleef en werkte en pas op 13 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende en dit niet in Polen, maar in België (*ibid.*, p. 3-4). Verzoekers verklaring, dat hij in Polen geen beschermingsverzoek indiende omdat hij dat niet had gekund of gewild, aangezien de LGBTQI+-gemeenschap in Polen niet goed wordt verdedigd en ze daar veel problemen hebben (*ibid.*, p.3-4), kan niet overtuigen. Hoewel de Raad niet betwist dat bepaalde Poolse autoriteiten en bepaalde delen in de Poolse gemeenschap zich niet altijd even positief uitlaten over personen van de LGBTQI+-gemeenschap, kan dit niet als afdoende verschooning worden aanvaard en kan dit niet vergoelijken waarom verzoeker al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Temeer daar verzoeker tijdens de tien maanden dat hij in Polen verbleef er enkel problemen kende met andere Georgiërs, niet met Polen (*ibid.*, p. 4 en 11). Meer nog, indien verzoeker daadwerkelijk van mening was dat hij in Polen geen aanspraak zou kunnen maken op internationale bescherming, kan redelijkerwijze niet worden ingezien waarom hij tien maanden in Polen verbleef en niet eerder elders in de Europese Unie probeerde internationale bescherming aan te vragen. Waar verzoeker opwerpt dat hij legaal in Polen kon werken, dient te worden herhaald dat van iemand die beweert zijn land van herkomst te hebben ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging in dat land, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij/zij een duurzame oplossing zoekt in het land van toevlucht waardoor hij/zij niet teruggestuurd kan worden naar het land van herkomst. In weerwil tot wat verzoeker voorhoudt, vormt een toelating om (tijdelijk) in een land te werken geenszins een dergelijke duurzame oplossing.

Verzoekers toch wel danig lang talmen om in een lidstaat van de Europese Unie een verzoek om internationale bescherming in te dienen getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat uit het later indienen van zijn verzoek om internationale bescherming niet zomaar tot een ongeloofwaardig asielrelaas kan worden besloten. Te dezen blijkt dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven de verwerende partij heeft doen besluiten tot de (kennelijke) ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dat het laattijdigheid van het verzoek op zich geenszins doorslaggevend was. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen.

De Raad onderstreept dat het door verzoeker omschreven voorval met zijn familie niet anders dan als laakbaar en moreel verwerpelijk kan worden beschouwd. Evenwel blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn familie vooral beschaamd was dat hij homoseksueel is, dat ze vreesden door de gemeenschap uitgelachen te worden, vreesden wat de burens zouden zeggen en dat ze verzoeker daarom thuis wilden houden en wilden dat hij met een vrouw zou huwen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9 en 13-14). Nadat verzoeker thuis kon ontsnappen van zijn familie kon hij gedurende één maand bij een vriendin in Tbilisi verblijven. Hoewel verzoeker verklaart dat hij toen berichten op zijn gsm ontving van zijn ouders en broers dat ze met hem wilden spreken en dat misschien alles kon worden opgelost doordat hij misschien met iemand zou kunnen trouwen, alsook bedreigingen en scheldwoorden, geeft verzoeker eveneens aan dat hij deze bedreigingen kon negeren door zijn gsm niet op te nemen en later te veranderen van gsm-nummer (*ibid.*). Deze vaststelling ondermijnt verzoekers voorgehouden vrees – minstens de ernst ervan – dat zijn familie hem zal willen kwetsen of doden en dat hij zich hierdoor nergens in Georgië kan vestigen. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker getuigt van een zekere zelfredzaamheid. Zo kan (opnieuw) benadrukt worden dat hij in Georgië verschillende jobs uitoefende, toegang had tot de woninghuurmarkt en er een sociaal leven had, waarbij hij zelfs voor een maand voor zijn vertrek bij een vriendin kon intrekken en een goed contact onderhield met zijn schoonzus die ook beiden op de hoogte zijn van zijn homoseksualiteit en verder kon hij zelfstandig naar respectievelijk Polen en België afreizen om er te werken, dan wel een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker over een zeker (zij het beperkt) netwerk beschikt in zijn land van herkomst en dat hij er zich redelijkerwijze kan (her)vestigen. In dit verband merkt de Raad nog op dat, aangezien verzoekers familie net wilde vermijden dat derden van zijn geaardheid zouden vernemen, het wel degelijk niet aannemelijk is dat zijn familie dermate invasief zou willen ingrijpen waardoor zijn homoseksualiteit mogelijks net aan het licht zou kunnen komen. Het laakbare voorval dat verzoeker had met zijn familie betreft aldus eerder een geïsoleerd incident, hetgeen echter naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch maakt verzoeker aannemelijk dat voormeld incident, dermate systematisch en ingrijpend was dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoeker brengt nog een geschreven verklaring van zijn schoonzus S. B. bij in verband met de bedreigingen die hij onderging in Georgië, bijkomende dreigberichten van zijn familie die hij ergens in april 2023 zou hebben ontvangen tijdens zijn verblijf in België (verzoekschrift, stukken 5-6 en middels stuk 3 van de aanvullende nota voorzien van een voor eensluidende verklaarde vertaling en stuk 2 bij de aanvullende nota) alsook een geschreven verklaring van M. N., zijn beste vriendin bij wie hij na het incident met zijn familie heeft verbleven (stuk 1 bij de aanvullende nota). De Raad wijst er in eerste instantie op dat de geschreven getuigenissen afkomstig zijn van personen waarmee verzoeker een persoonlijke en/of familiale band heeft, een nadrukkelijk en uitgesproken gesolliciteerd karakter vertonen en duidelijk opgesteld werden op vraag en ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk om dit aan te wenden in het kader van het voorliggende verzoek om internationale bescherming. Daarenboven wordt in de getuigenverklaring van zijn schoonzus melding gemaakt van het feit dat verzoeker verschillende nachten op straat moest slapen om te vermijden dat zijn vader hem zou uitschelden met verschrikkelijke woorden en hem fysiek zou aanvallen. Dit staat echter haaks op verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud waarbij hij aangeeft dat zijn familie voor het incident in augustus 2021, behoudens vermoedens, niet op de hoogte is geweest van zijn geaardheid en hij tijdens dit incident net werd opgesloten in huis teneinde zijn geaardheid geheim te houden voor de omgeving en de maatschappij. Deze vaststelling ondergraaft in fundamentele waarde de bewijswaarde van het schrijven van verzoekers schoonzus. Wat de verklaring van verzoekers beste vriendin betreft, waaruit blijkt dat verzoeker na het incident met zijn familie enige tijd bij haar heeft verbleven, werpt de Raad op dat dit als dusdanig nergens in twijfel wordt getrokken. In verband met de *screenshots* van de berichten die zouden uitgaan van verzoekers broer op 2 juli 2023 merkt de Raad op dat deze alleen al door mogelijke inscenering geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit. Te meer daar niet kan worden achterhaald of de afzender ervan daadwerkelijk verzoekers broer E. betreft. Wat er ook van zij, de voorliggende documenten kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het laakbare voorval met zijn familie naar aard, intensiteit en draagwijdte niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch maakt verzoeker aannemelijk dat dit incident, dermate systematisch en ingrijpend was dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Georgië, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt dat verzoeker in Georgië steeds tewerkgesteld was, een woning kon huren en sociale contacten had. *In casu* is er geen sprake van een systematische weigering van toegang tot de arbeidsmarkt of systematische discriminatie. Waar verzoeker gevolgd kan worden in zijn betoog in het verzoekschrift dat de beoordeling van de vrees voor vervolging een toekomstgericht onderzoek vereist, dient te worden benadrukt dat dit een feitelijke en individuele beoordeling omvat, rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak. De loutere verwijzing naar algemene informatie en het bekritisseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal volstaan niet dat uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBTQI+-persoon in Georgië louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd (zie *supra*). Verzoeker moet zijn vrees voor vervolging aldus *in concreto* aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie kan daartoe niet volstaan. Verzoeker haalt geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn geaardheid bij terugkeer naar Venezuela. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar Georgië een vrees voor vervolging heeft omwille van zijn seksuele geaardheid, noch dat de situatie in Georgië voor hem als homoseksuele man ondraaglijk zou zijn.

2.3.7.7. Daargelaten voormelde vaststellingen, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de COI Focus “*Georgië Algemene situatie*” van 16 januari 2023 blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 16 januari 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *high-profile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer

zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Niettegenstaande uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Georgië op het vlak van bescherming van LGBTQI+-personen wel degelijk en nog steeds tekortkomingen zijn, blijkt uit de voormelde COI Focus dat ook LGBTQI+-personen bij de politie terecht kunnen voor klachten. Vanwege het risico op ongevoeligheid van de politie, angst voor de reactie van de politie, een mogelijk gebrek aan privacy tijdens ondervragingen en angst voor secundaire victimisatie en gedwongen *outing* hebben leden van de LGBTQI+-gemeenschap vaak echter weinig vertrouwen in de ordediensten en zouden zij nalaten klacht in te dienen bij de politie. Gedwongen *outing* zou voornamelijk voorkomen in de regio's. Het feit dat de organisatoren van het homofoob geweld van 5 en 6 juli 2021 nog niet zijn bestraft, heeft dit wantrouwen nog versterkt. Dit leidt ertoe dat LGBTQI+-personen eerder een beroep doen op ngo's zoals *WISG*, *Equality Movement* en *Temida* om verdere stappen te ondernemen wanneer zij geconfronteerd worden met problemen. Wanneer een ngo betrokken is in een zaak, wordt deze vaak ook serieuzer genomen. Desalniettemin raden ngo's, waaronder *Equality Movement*, leden van de LGBTQI+-gemeenschap actief aan om naar de politie te stappen. De houding van politieagenten is de laatste jaren bovendien merkbaar verbeterd, mede dankzij opleidingen en sensibilisering. Als de politie niet helpt, is het ook mogelijk om naar de *Public Defender* te stappen. De betrokkenheid van de *Public Defender* zorgt er vaak voor dat een zaak grondig onderzocht wordt.

De algemene informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië op de korrel te nemen, ligt in lijn met de voormelde COI Focus en toont bijgevolg niet aan dat de hiervoor beschreven situatie niet correct of niet actueel zou zijn. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Hij slaagt hierin evenwel niet. Verzoeker toont niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker, ondanks de ernst van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten vanwege zijn familie, geen klacht heeft ingediend tegen de leden van zijn familie en zich zelfs niet heeft geïnformeerd over wat eventueel mogelijk was om hulp te krijgen ten aanzien van zijn familie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Verzoekers verklaring, als zou hij geen toekomst meer in Georgië hebben gehad en hij al had besloten om Georgië te verlaten (*ibid.*, p. 14), kan in dit verband geen verschoning bieden. De Raad benadrukt in dit verband dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Voorts dient opgemerkt te worden dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Waar verzoeker verwijst naar een incident in 2020 met één van zijn toenmalige collega's omtrent hun mening aangaande de LGBTQI+-gemeenschap, waarbij hij door de politie werd uitgelachen en zijn klacht niet werd aanvaard (*ibid.*, p. 10 en 14), dient opgemerkt te worden dat uit het feit dat verzoeker met zijn klacht toen geen gehoor vond bij één specifieke politiedienst niet zonder meer kan besloten worden tot een gebrek aan bescherming vanwege de gehele Georgische ordehandhavingdiensten.

In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat, zelfs indien zijn broer een contactverbod zou krijgen opgelegd, dit nog meer problemen zou kunnen veroorzaken, merkt de Raad op dat verzoeker zich steunt op loutere veronderstellingen. Gevraagd waarom de politie niet zou optreden als zijn broer het eventuele contactverbod zou schenden, stelt verzoeker dat als de zaak te maken heeft met de LGBTQI+-gemeenschap ze er niet meer zoveel aandacht aan besteden en er geen opvolging is zoals zou moeten zijn. Gepeild waarop hij deze beweringen steunt, verwijst verzoeker naar de klacht die hij in 2020 poogde neer te leggen en dat hij toen de indruk kreeg dat de politie enkel bekende mensen verdedigen en geen aandacht hebben voor de middenklasse (*ibid.*, p. 14). Daargelaten dat verzoeker deze blote beweringen wederom baseert op loutere veronderstellingen, dient te worden herhaald dat uit het feit dat verzoeker in 2020 geen gehoor kreeg bij één

specifieke politiedienst niet zonder meer kan besloten worden tot een gebrek aan bescherming vanwege de gehele Georgische ordehandhavingdiensten. Het loutere feit dat verzoeker geen klacht durfde in te dienen omdat hij vreesde dat zijn broer hem dan iets ergs zou aandoen, betekent evenmin dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om verzoeker bescherming te bieden tegen hem. De Raad herhaalt in deze dat, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat de beschermingsinitiatieven die de autoriteiten ondernemen daadwerkelijk en redelijk moeten zijn, ze hoeven én kunnen echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken is en de overheid bescherming biedt tegen elk feit begaan door derden, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt.

Verzoeker kan zich ook in dit kader niet verschuilen achter een algemene verwijzing naar de inactie van de Georgische overheid inzake discriminatie en haatdragende boodschappen en geweld tegenover leden van de LGBTQI+-gemeenschap. Het algemene betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift berust hoe dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen en hij maakt niet aannemelijk alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoeker niet dat hij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen – los van de vraag naar de zwaarwichtigheid ervan – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Hij toont aldus niet aan dat in zijn geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat hij daartoe geen toegang zou hebben en hij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

2.3.7.8. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de nog niet aan bod gekomen documenten die hij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.9. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Nog los van de vraag of er *in casu* sprake is van eerdere vervolging of ernstige schade door het misbruik van verzoeker als minderjarige, blijkt dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoeker aan dergelijk misbruik zal worden blootgesteld bij terugkeer. Inzake de aangegane problemen omwille van verzoekers seksuele geaardheid – zowel met zijn familie als maatschappelijk – werd *supra* geoordeeld dat deze onvoldoende ernstig worden bevonden om te kunnen worden beschouwd als daden van vervolging en dat uit de beschikbare landeninformatie verder blijkt dat personen uit de Georgische LGBTQI+-gemeenschap bij de autoriteiten terecht kunnen met klachten ten aanzien van derden. De Raad acht de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en de daaruit voortvloeiende omkering van de bewijslast niet dienstig.

2.3.7.10. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van het Hof van Justitie aanhaalt, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, wat hij – gelet op het voorgaande – heeft nagelaten.

2.3.7.11. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS